

GRATIS VOORPUBLICATIE

DE
WORSTELING

JAN KOUWENHOVEN

THRILLER

“Een indrukwekkende thriller.” - Proeflezers.nl

SCELTA

JAN KOUWENHOVEN

DE
WORSTELING

Dit is een voorpublicatie, behorende bij de zomeraanbieding 2014
van Scelta Publishing, Amsterdam

De Worsteling

is een uitgave van
Scelta Publishing, Amsterdam

Copyright © 2014 Scelta Publishing

Auteur: Jan Kouwenhoven

Omslagbeeld: andreiu88 | Shutterstock.com

Omslagontwerp: Evelien van Steenis

Opmaakontwerp: Dennis van Elten en Evelien van Steenis

Auteursfoto: Joost van Rooijen, Wijk bij Duurstede

Eerste druk, juli 2014

ISBN 978-94-91884-07-8

NUR 332

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.JANKOUWENHOVEN.EU

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Sabes que es verdad, es tu realidad.

Ineens waaide het portier uit mijn handen. Ik kromp ineen, draaide me in dezelfde beweging om en met de ogen half dicht baande ik me een weg over de top van de El Risco. Had ik maar een vest en lange broek aangetrokken. Ook stevige schoenen. Zand sneed als scheermesjes langs mijn enkels. Twee meter vanaf de afgrond keek ik tussen de schrale wolken door naar beneden. Links vulkanisch landschap, rechts de ruige Famarabaai waarin kitesurfers van Playmobil leken. Vanaf hier waren de woeste golven slechts rimpels. Ik nam een hap lucht en schuifelde verder. Ademloos. En geconcentreerd. Er moest iets te vinden zijn, hoe nietig ook, een spoor, een aanwijzing. Al was het maar een tipje van de waarheid. Net voorbij een rotsblok dat boven het ravijn uitstak viel mijn oog op Felices armband, bungelend aan een bergplant. Voorovergebogen keek ik om mij heen. Er moest meer zijn. Enkele stapjes verder knielde ik neer en focuste mijn blik. ‘Zie je wel,’ bromde ik, ‘worstelsporen.’ Mijn adem stakte. Wilde ik gerechtigheid dan moest de politie hier snel weet van krijgen maar dat nam vergelding als risico met zich mee. Op slag werd ik misselijk. Ik slikte. Ik zou de eerste niet zijn die door Harry uit de weg geruimd werd. De laatste ook niet. Zelfs vanuit de gevangenis zou hij zijn huurlingen nog de opdracht geven. Wat moest ik doen? Hadden we maar nooit... Brakend viel ik voorover met beide handen in het opstuivende zand. Het ontbijt van zojuist droop nu als zure substantie onder mij door. Langzaam blies ik uit, ten slotte fixeerde ik mij op het langwerpige rotsblok. Erheen of lonkte de dood?
Erheen.

Uitzicht over een heldere zee, wuivende palmbomen en een strakblauwe lucht. De typisch mediterrane muren binnen waren voorzien van togen. Reisbureau Destino had geen letter overdreven door Sol y Placer als authentiek Spaans hotel te typeren. Dit had ik veel eerder moeten doen. Hier ging ik rust, inspiratie en goede beslissingen oogsten.

Zonder één seconde rekening te houden dat de oogst ook wel eens negatief zou kunnen uitpakken. Natuurlijk niet, mijn leven lang was ik al positief ingesteld. Dacht meer in kansen dan in bedreigingen. Mijn vakantiebuurman was net eender, bij het buffet vertelde hij dat hij op Lanzarote zat voor zaken, als projectontwikkelaar. Op de Canarische Eilanden lagen volop mogelijkheden, kansen, uitstekende toekomstperspectieven. Panklaar, ze moesten slechts nog opgeraapt worden. De man, blond krullend haar, hoekige kaaklijn, breed van postuur, goed gebekt en in driedelig

kostuum, ik schatte van een Italiaanse couturier, moest er zelf om lachen toen hij het een vijver vol vette successen noemde. Tegelijkertijd legde hij kalm een met serranoham gevulde forel op zijn bord. Ik moest ook lachen en stelde me voor.

‘JP Samson... en waar staat JP voor, als ik zo vrij mag zijn.’

Natuurlijk mocht hij dat, ‘Jack Philip,’ zei ik.

‘Harry de Bruin, aangenaam.’ Hij verlegde zijn blik naar een vrouw van begin dertig, aan een tweepersoons tafel bij het raam. Ze staaarde naar buiten. ‘Die knappert daar is Felice, mijn vrouw.’

Ik knikte dat ik dat wist. Tijdens het inchecken eergisteren stond ik achter hen. In eerste instantie dacht ik dat zij van Spaans bloed was, tot ik haar enkele ogenblikken later tegen Harry hoorde praten en bijna jaloers werd op het algemeen beschaafd Nederlands dat net niet bekakt klonk. En vanmiddag nog draaide ik zowat een hernia in mijn nek toen zij het strand betrad alsof ze over de catwalk liep. Lange benen, rug recht, schouders naar achteren en langs haar wiegende heup zwaaide gracieus een grote rode zon-nehoed. Haar volle lippen waren in dezelfde kleur rood gestift. Op mijn groet brak er een glimlach door waarbij de wangen door diepe kuiltjes werden opgesierd. Enkele bedjes verderop wikkelde ze haar zomerjurk van haar

slanke lichaam en gooide haar haren los om naar de water-lijn te lopen waar ze zich langzaam uitrekte alsof ze zich bevrijd voelde. Een minuut of twee later liep ze de

zee in. Stap voor stap. Tussendoor werden beide armen bevochtigd, de schouders en uiteindelijk volgden hals en gezicht, waarna ze zich herhaaldelijk liet meeslepen in de kraag van een golf. Direct uit zee ging ze aan de waterlijn liggen.

Alleen. Harry besteedde weinig aandacht aan haar. Ze spraken sowieso amper met elkaar, ze zwommen niet samen, laat staan dat er geld werd uitgegeven aan een set beachball. Zojuist had hij hardgelopen, nu lag hij met open mond te snurken onder een parasol. Die twee waren niet happy. Van een kilometer afstand kon ik dat nog zien. Of ik voelde dat aan omdat ik zelf ook allang niet meer van de daken kon schreeuwen dat ik gelukkig was in de liefde.

Waren Hannelore en ik nog bij elkaar geweest als we onder huwelijksvoorwaarden waren getrouwd? Waarschijnlijk niet maar nu zou een scheiding het einde van mijn bedrijf betekenen dat ik eigenhandig had opgebouwd. Kort na mijn studie bedrijfskunde kocht ik kapotte pallets op, repareerde ze in onze schuur en verkocht ze weer. Arnhemse Pallets Recycling wilde ik het noemen maar mijn oma stelde Arpare voor, dat zou lekkerder klinken. Studiegenoten verklaarden mij voor gek. Jarenlang praatten wij elkaar al aan dat het bedrijfsleven ons nodig zou hebben. *Young high potentials* werden we genoemd, een stempel waarvan wij zelf ook erg overtuigd waren. ‘Om planken met elkaar te verbinden worden afzwaaiers van de LTS gebruikt, JP,’ werd er gezegd. Dergelijke opmerkingen waren brandstof voor mij, lieten mij harder werken. Ik ging me wel even bewijzen, al moest ik al snel toegeven aan moeilijke momenten want mijn studiegenoten waren niet de enigen die deze mening waren toegedaan. Op mijn oma na geloofde er eigenlijk niemand in mijn ondernemerschap. Doodzonde, zo vond men, dat ik na een lange studie in een schuurtje op simpele pallets stond te timmeren. Maar ik zag goud en wist dat ik, in mijn kansarm lijkend bedrijfje, toch veel profijt zou kunnen halen uit mijn studie. ‘Jongens, er komt een dag dat jullie trots rondba-zuinen met mij gevoetbald te hebben,’ zei ik eens in de kleedkamer na de zoveelste grap. Dat die dag zich al binnen twee jaar kon aandienen had ik in mijn stoutste dromen nog niet durven dromen. Toen al kon ik het honderdste personeelslid aannemen. Vrij kort daarvoor had ik het idee gekregen om meer hout te recyclen. Planken die normaal gesproken versnipperd de verbrandingsoven in zouden gaan, schaafden en zaagden wij weer tot verkoopbare planken. Het sloeg aan, de consument wilde het graag hebben omdat het ecologisch verantwoord was. Daarbij ook een tikkeltje goedkoper. Hetzelfde jaar nog opende ik een filiaal in Polen, Indonesië en Zuid-Afrika. Tweedehands hout was daar eenvoudiger verkrijgbaar en de loonkosten lagen in die landen op scherp concurrerend niveau. En dat het daar niet zo’n bonnetjescultuur was als hier maakte het zakendoen ook nog eens een stuk flexibeler. Al met al was het hard werken maar het legde mij geen windeieren. En omdat ik de winst weer in de organisatie pompte, kon het bedrijf gestaag groeien.

Dat was heerlijk, even een paar baantjes zwemmen. Ik sloeg de handdoek om mijn schouders, trok deze heen en weer over mijn rug en besloot terug naar mijn kamer te gaan. Om me aan te kleden en straks de streekbus te pakken. Cultuur snuiven of, eerlijker gezegd, eens kijken of er potentiële omzet op het eiland lag. Was de vijver niet goed gevuld? Misschien kon ik hier ook wel een hengel uitgooien. Bij de ingang botste ik bijna tegen Felice op. Natte haren en over roodbruine zwemkleding een lange, luchtige blouse die net onder haar billen viel. Onbe-doeld liepen we met elkaar op en toen ik haar bij het betreden van onze gang voor liet gaan, was ik benieuwd of haar het leven op Lanzarote ook zo beviel. ‘Absoluut,’ zei ze. ‘Maar vakanties zijn altijd wel lekker.’ Tegelijkertijd verried haar mimiek dat ook al die andere reizen net zo ver van afstand als van liefdevol waren geweest. Felice schoof haar zonnebril in haar haren, liet een stilte vallen en vroeg na een kleine overdenking: ‘Ben jij hier alleen?’

Ik knikte van ja.

‘Ben je gescheiden of is je vrouw...’ Langzaam schoof ze de zonnebril iets verder op haar hoofd.

Ik kon mijn lach niet onderdrukken. ‘Nee, ik ben getrouwd en mijn vrouw is springlevend, maar ik wilde even alleen op vakantie om uit te rusten.’

‘Jekky.’ Ze trok er een vies gezicht bij. ‘Is dat niet saai dan?’

‘Nee joh, ben jij gek.’ Geen flauw idee waarom maar vrij snel na mijn opmerking dat het juist een verademing was, vertelde ik dat het thuis niet zo lekker ging. ‘Ooit gingen we door het leven als het gelukkigste stel van de wereld maar nu is het net alsof ik Spaans spreek en zij Chinees,’ zei ik.

‘Tjonge, wat hoor je dat toch vaak.’ Haar stem klonk zacht.

‘Te vaak. En te veel stellen sudderden maar door, voor mij onbegrijpelijk. De negatieve spiraal moet doorbroken worden, hier kan ik daar vrij en zonder ruis over nadenken. Ik wil lief-devol oud worden, gelukkig zijn. En daar zal ik zelf iets voor moeten doen.’

Pal voor kamer 306 bleven we staan en terwijl ik de deur opende, wilde ze nog wel gezegd hebben hoe bewonderens-waardig het was dat ik daar zo bewust mee aan het werk was. Zonder te schoppen naar de ander. En vooral dat laatste hoorde je niet vaak. Ik haalde mijn schouders op. Na een kleine stilte draaide ik me weer om, waarna we aan de praat raakten over het relaxte leven hier, het maanlandschap van Lanzarote, het per-fecte klimaat maar dat het afwisselende karakter van de vier

jaargetijden in Nederland ook wel iets had, over mijn bedrijf en wederom over de vraag waarom mensen ongemerkt uit elkaar konden groeien. Uiteindelijk bood ik haar iets te drinken aan.

‘Wel ja joh,’ lachte Felice, ‘dat zal mijn man leuk vinden.’

‘Ik vraag je toch niet ten huwelijk, ik bied je slechts een drankje aan.’

Hoewel ik een beetje moest lachen, was ik serieus, ik snapte het probleem gewoon niet. Als twee mensen van hetzelfde geslacht samen iets gingen drinken was er niets aan de hand maar bij vrouw en man schulde er per definitie iets achter. Onzin ten top. Felice beet op haar onderlip en keek mij bedachtzaam aan. Dat was inderdaad vreemd, ouderwets zelfs. Uiteindelijk liep ze na mijn betrouwbaarste glimlach langs mij door de deuropening, waarbij ik onwillekeurig haar figuur scande en zodra ze zich onverwachts omdraaide wilde ik op slag weten hoe ze toch zo snel aan die bruine benen kwam. Felice gooide die verrukkelijke glimlach er weer tegenaan. ‘Krap drie weken geleden zat ik ook op de Canarische Eilanden, toen op La Gomera, samen met mijn broer en ouders die vijfendertig jaar getrouwd waren. Het was werkelijk heerlijk om net als vroeger weer als gezin Siliacus bij elkaar te zijn.’

‘Zonder aanhang?’

Ze knikte. ‘Inderdaad. Zonder partners.’

‘Waarom dat dan?’

In plaats dat ze op mijn vraag reageerde nam ze bedachtzaam plaats op de rood geblokte driezitsbank, waarna ik glimlachte om een zweetdruppel die tergend langzaam langs haar oor gleed en via de scherp afgetekende kaaklijn recht onder haar kin bleef hangen. Ze streek er een wijsvinger over. Intussen begonnen we te praten over onze jeugd, dat ik Wassenaar slechts kende van de verhalen en zij Arnhem van die ene keer dat ze gekampeerd hadden, wel met een gehuurde camper. En over de verkerings-tijd. Bij het openen van de schuifpui vroeg ik of zij nog steeds achter de keuze van toen stond.

‘Pardon?’ Op slag veerde ze overeind. ‘Deze vraag is onbehoorlijk en vrijpostig maar als ik jou ermee kan plezieren: ja, ik ben dolgelukkig met Harry. Niets te klagen.’ Ze streek het puntje van haar tong tussen haar lippen door en vervolgde: ‘Als succesvol projectontwikkelaar doet hij het erg goed, ik krijg alles wat mijn hartje begeert.’

‘Alles?’ vroeg ik.

Felice wreef vluchtig haar pink over de huid onder haar oog. ‘Ja, ik ben een bevoorrecht mens, Jack. Als ik iets wil dan hoef ik maar met mijn vingers te knippen, ik word enorm verwend.’

‘Ook met liefde, begrip, aandacht?’

‘Nou ja zeg.’

Iedere seconde die ik vannacht wakker lag werd gevuld met de gedachte aan Felice. Direct op haar verbolgen reactie gister-middag bood ik mijn oprechte excuses aan. Ik wilde haar echt niet kwetsen. Ik was een lompe hark. Het speet me. Ik wist ook niet wat mij bezielde. Er ontstond een diepgaand gesprek waar-in we antwoord zochten op de vraag waarom we eeuwig onderweg waren naar geluk. We verlangden naar later en dach-ten nostalgisch aan vroeger, zonder besef dat we in de toekomst het moment van nu sterk romantiseerden. Eigenlijk was het wel mooi dat gemaakte zorgen met het verstrijken van de tijd steeds verder vervaagden zodat het verleden mooi werd. Het was juist fijn dat de mooie momenten wél bleven hangen, dat zou een zaligmakend gevoel bezorgen. Daarbij was het nutteloos om lang spijt te hebben over dingen die bij nader inzien anders hadden gemoeten. Al moest ze erkennen dat als ze van te voren had geweten dat Harry steeds dieper in kringen terecht zou komen waar je niets mee te maken wilde hebben, ze vroegtijdig de relatie beëindigd zou hebben. Dat de keuze van toen inderdaad niet de juiste was gebleken.

‘Waarom ga je dan niet alsnog bij hem weg?’ Direct na mijn vraag gleed er een frons over haar gezicht. ‘Ik meen het, Felice, wat houdt jou tegen, als er iemand is die niet lang alleen zal blijven...’

Ze slikte, vocht tegen opkomende tranen. Uiteindelijk zei ze met zachte stem: ‘Harry verlaten is onmogelijk. Hij zal mij het leven zuur maken. Of erger: beëindigen waar al vaak mee is bedreigd als ik mijn frustratie over onze relatie kenbaar maakte.’ Nu er tegen haar wil in toch tranen vloeiden, haalde ik een tissue uit de keuken en probeerde haar met lieve woorden te troosten. Even aarzelde ik, maar omdat Felice mij vertederd aankeek, legde ik mijn handen om haar middel en trok een gekke bek.

En niet zonder succes, haar mondhoeken trokken iets naar boven.

Glimlachend bekeek ik haar gezicht. ‘Weet je hoe mooi jou die kuiltjes in je wangen staan? Met een beetje fantasie lijkt die ene wel een waterputje.’ Met mijn pink veegde ik er een traan uit, waarop ze dicht tegen mij aan kwam staan en twee zachte armen om mijn nek sloeg. Mijn hartslag versnelde door haar ademhaling zo vlak naast mijn oor, door haar kriebelende vingers zo teder in mijn haren, door haar zo dicht bij mij. Ik sloot mijn ogen. Af en toe viel er een traan op mijn schouder. ‘Och,’ fluisterde ik, ‘huil maar even lekker, het geeft niet.’

Een diepe zucht gleed als tropische bries door mijn hals. ‘Suf zeg, ik ken je niet eens.’

Ze had de woorden nog niet uitgesproken of er trok een royale glimlach rond mijn lippen. Ik hield mijn ogen dicht. ‘Dat boeit toch niet, huilen is gezond en als het moet houd ik je vast tot aan de terugreis.’ Meteen kietelde vluchtig gelach de binnenkant van mijn oor, waarop ik haar dichter tegen mij aantrok. Felice liet het gebeuren, ze gaf zich eraan over, zelfs toen haar borsten zich tegen mijn borstkas aan persten voelde ik niets van verzet. Cupido was zijn pijlen aan het scherpen, dat kon niet anders. Ik begon een beetje te wiegen. ‘Een bijzondere vrouw zoals jij hoort niet ongelukkig te zijn,’ fluisterde ik. ‘Die verdient met liefde overgoten te worden.’ Felice bracht haar lippen naar mijn mond en terwijl onze tongen samensmolten, streelde ik haar billen.

Vijf minuten na de zoveelste afscheidskus begon ik aan een lange wandeling langs het strand. Kilometerslang zweefde ik van geluk. Soms veronderstelde ik dat iedereen aan mijn grijns kon zien dat ik zojuist een buitenaardse vrijpartij genoten had. In ieder gearmd stel zag ik Felice gearmd met mij lopen. Sloot ik mijn ogen dan stonden Felice en ik met blote voeten in zee en voelde ik haar handen om mijn wangen geklemd en haar lippen op die van mij gedrukt. Ik trok mijn schoenen uit, slenterde een eind door het water. Dan liep ik verder over het strand tot mijn voeten weer droog waren. De gietijzeren lantaarnpalen gloeiden op, groen, dubbele armaturen, druppelvormig. Mooi met die palmbomen en bankjes tussendoor. Op de boulevard snoof ik mijn longen nog eens vol. In gedachten hoorde ik haar stem. Rook ik haar zoete lichaamsgeur. Nu kreeg ik grote zin om een enorme bel wijn in te schenken. Vastberaden liep ik terug naar het hotel en deed het. Zittend op mijn balkon tuurde ik over de maanverlichte zee. Tjirpende krekels. Schuivende stoelpoten op het balkon naast mij. Harry en Felice dronken ook wat maar praten deden ze nauwelijks. Soms fluisterden ze wat. Liefdevol klonk het niet. Snauwerig eigenlijk ook niet, eerder verveeld. Twee hagedissen kronkelden snel over de ruw gepleisterdeafscheiding waar, zo te horen, Felice vlak achter zat. Ik hief het glas in die richting. Op jou, lieve Felice, spraken mijn lippen zonder geluid te maken. Tegelijkertijd gooide ik een handkus naar de andere kant. Voor ieder volgende slok deed ik hetzelfde, tot hun stoelpoten zwegen en de schuifpui in het slot viel. Daarna was ik de hele nacht met haar bezig. Droomde ik niet van een samenzijn met haar dan werd ik wel wakker om haar direct voor me te zien. Lachend, lief kijkend, serieus, anders opgewonden en bezweet.

Nu lag ik al twee uur wakker, langzaam verscheen er een streepje licht door het gordijn. Af en toe drukte ik het laken in mijn gezicht en snoof haar geur gretig in mij op. Waren we maar vrijgezel, dan gingen we nu samen ontbijten. Het liefst lekker

lang. Zonder haar had ik geen trek maar de dag beginnen zonder eten was *not done*, lichaam en geest hadden brandstof nodig. Ik liep onder de douche door en sleepte me naar het restaurant om op zijn minst een glas jus d'orange en een croissant door mijn keel proberen te krijgen. Om de haverklap keek ik naar de deur. Had Felice al ontbeten of moest ze hier nog komen? Ik wreef duim en wijsvinger door mijn ogen, het beklemmende gevoel in mijn keel verergerde. Hoe reageerde ik als zij en Harry hier nu binnenkwamen, zou ik niet een enorme boei krijgen en daar de boel mee verraden? Wandelen, ik moest een eind gaan wandelen, gewoon lekker kuieren over de boulevard die ooit ontworpen moest zijn door iemand in vrolijke doen. Misschien was deze architect verliefd, het kon haast niet anders. Ik liep er graag, de boulevard ontspande mij en de zilte lucht versoepelde de hersenen als wonderolie.

Tussen hoge palmbomen voerde een jong stel glunderend oefeningen uit op geelkleurige fitnessapparaten. Ze deden elkaar voor hoe het eigenlijk hoorde en raakten elkaar daarbij erg graag aan. Wat had ik hier nu graag samen met Felice willen zijn. Samen dollen op zo'n fitnessapparaat, elkaar achterna rennen langs de vloedlijn en na een ferme omhelzing een hartje tekenen in het zand. *JP love Felice*. Of *JP & Felice for ever*. Dat kon ook. En anders kwam dat wel in het volgende hartje. Ik wreef over mijn buik, wat een raar gevoel bracht liefde toch met zich mee. Eén keer eerder was dit gevoel nog maar zo dominant aanwezig geweest, tijdens de verkering met Hannelore. Absoluut ondenkbaar was het toen dat dit ooit bij een ander zou terugkomen. Nu was het dan toch weer raak. Spijt over mijn vreemdgaan had ik niet, vreemdgaan was zelfs een volstrekt logisch gevolg van onze afstandelijke relatie. Vroeg of laat moest dit een keer gebeuren. Hannelore was allang niet meer de vrouw waar ik verliefd op was geworden. De vrouw waar ik eeuwige trouw aan beloofde was geen onder-deel van mijn leven meer. De belofte was daarmee de houd-baarheidsdatum wel gepasseerd. Uit elkaar gaan was geen optie, gemeenschap van goederen stond gruwelijk in de weg. Kocht ik haar nu uit dan kon ik net zo goed meteen Arpare aan de ketting leggen. Niet dat het slecht ging, in tegendeel. Menig onderne-mer zou de vingers aflikken bij mijn winstprognose, maar die investeringen van onlangs... een jaar of vijf zou mijn bedrijf geen vlees op de botten hebben. Volgens mijn accountant ver-antwoord, er stond een bijzonder mooi toekomstperspectief tegenover. Zodra de financieringslasten weggewerkt zouden zijn, ging de hefboomwerking voor een explosieve winstgroei zorgen.

Bij het maanvormig strandje Playa del Jablillo liep ik naar beneden, graaide vier euro uit mijn broekzak en ging op een strandbedje liggen. Een gepensioneerd stel smeerde elkanders rug in. Eerst glimlachte ik er om maar ineens verstarde ik. Over een jaar of twee waren zowel Sabine als Patrick misschien het huis wel uit. Dan was ik weer samen met Hannelore. Ik moest er nog niet aan denken. Ik streek een hand door mijn haar en krabde langdurig in mijn nek. Alleen met Hannelore... vroeger

wilde ik niets anders maar nu? Hoe was het toch mogelijk dat wij nooit hadden ingezien dat de kracht van ons huwelijk vervaagde, of misschien niet wilden inzien. Waren we al die tijd zo druk met onszelf bezig geweest, met ons werk, met onze ambities, misschien inderdaad met later en vergaten we door de waan van de dag het heden. Waarom lukte het mij met Arpare wel om over de toekomst te dromen en daarbij te genieten van de weg er naartoe, maar wist ik dit systeem in mijn privéleven niet toe te passen? Ik keek uit over zee, krijsende meeuwen op jacht naar vis. De zon begon al behoorlijk krachtig te worden. Heerlijk. In mijn nek vouwde ik mijn handen ineen en dacht aan mijn ouders die in 1981 het huwelijk lieten ontbinden nadat mijn moeder een relatie was aangegaan met overbuurman Bert. Een teringstreek vond ik dat. En zielig voor mijn vader. Heel Arnhem sprak er schande van. Terecht, vond ik. Volgens mijn moeder kreeg ze bij Bert de aandacht die ze bij mijn vader miste. Vrij egoïstisch, bij hem kwamen we allemaal wel aandacht te kort maar die man werkte ook keihard. Daar stond tegenover dat we konden kopen wat we wilden, dus mocht hij thuis dan wat passief zijn? Volgens mijn moeder was het huwelijk al een tijd uitgeblust maar dat ging er bij mij niet in. In diezelfde periode kreeg ik verkering met Hannelore. Smoorver-liefde waren we waardoor ik al helemaal niets van mijn ouders' scheiding begreep. Nog niet voor een schijntje kon ik me inleven in het uitgeblust zijn. Hoe zeker wisten wij niet dat wij eerder zouden ingrijpen? Hun breuk deed erg veel met mijn jongere broer Johnny en mij. Dat ging mijn kinderen nooit overkomen.

Eeuwige liefde en trouw, met Hannelore kon dat trouwens niet eens moeilijk worden. Hannelore was de mooiste, de liefste, de leukste. Samen waren we sportief en altijd actief. We barstten van de energie en van de zin in elkaar. Fietsten wij samen over de Hoge Veluwe dan kwam er steevast een moment dat we de fietsen tegen een boom plaatsten om te voet dieper het bos in te trekken. Zodra de zon op haar blanke naakte lijf weerkaatste werd mijn ademhaling onrustig en vrij snel nadat ik bij haar binnen drong, diende mijn ejaculatie zich al aan. Maar dat gaf niet, vond Hannelore. Het was juist een compliment dat mijn lichaam zo op haar reageerde, ze kuste mij dan lief en te-der. Naakt in het mos beloofden we elkaar plechtig dat we le-venslang respectvol met elkaar om bleven gaan, dat we altijd gespreksstof zouden houden en elkaar mooi bleven vinden, zelfs later met een verouderd lijf. Verouderen deed je immers samen. Bij mijn opa en oma konden we zien hoe mooi dat

verloop kon zijn. Naarmate Magere Hein hen tegemoet liep, graveerde vadertje tijd het leven en de levenswijsheid dieper en dieper in hun huid. Als heuse kunstwerken. Fascinerend. Dat wilden wij ook. Getekend worden door het leven. Samen. Weer dacht ik aan mijn ouders. Ook zij waren ooit heel erg gelukkig geweest maar groeiden uit elkaar. Ma koos echter niet voor de luxe maar voor een gelukkig en liefdevol leven. Lang vond ze dat geluk bij mijn pa maar toen dat al een tijd op was, gaf Bert

het haar. Ik vond haar laf, dat ze voor de problemen wegliep. Nu wist ik beter. Ze ontweek de problemen juist niet, ze was zo moedig financiële zekerheid achter zich te laten omdat ze wist dat ze op den duur geestelijk rijker zou worden. Was ik maar zo sterk.

**Wil je verder lezen? Vanaf 1 juli 2014
is *De Worsteling* bij elke (online)
boekhandel verkrijgbaar.**

DUISTERNIS NA OVERMOED EN AGENDA'S

Jack Phillip Samson, oprichter van succesvolle onderneming Arpare, strijkt neer op Lanzarote. Op dit Canarische eiland hoopt Jack, JP voor vrienden en intimi, zijn leven weer wat in kaart te brengen nu het thuisfront in Arnhem verre van stabiel is. Zijn huwelijk met Hannelore heeft zijn glans verloren en het stel lijkt om andere redenen dan de liefde nog bij elkaar te zijn. Het duurt niet lang of JP valt voor de charmes van de Wassenaarse Felice de Bruin, die met haar echtgenoot in de kamer naast de zijne vertoeft. JP en Felice vinden elkaar in de gestolen uren, met het risico dat de man van Felice achter hun escapades komt. Harry is een figuur die op z'n zachtst gezegd nergens voor terugdeinst. Hij mag dan geen enkel oog voor zijn vrouw hebben, hij ziet haar echter wel als zijn eigendom. Het leven neemt een volkomen andere wending als JP zich inlaat met een wereld dat niet de zijne is.

Productinformatie

Uitvoering: paperback
ISBN: 978-94-91884-07-8
Prijs: € 19,95

Uitvoering: ebook
ISBN: 978-94-91884-08-5
Prijs: € 4,95

www.sceltapublishing.com